

Bijou

ons dappere engelse cockertje

Haar verhaal, geschreven in dagboekvorm,
door Has en Wiwi Swenger

Plasman Uitgeverij, Dongen

© 2025 Plasman Uitgeverij

Omslagontwerp: Nannie de Nijs Bik-Plasman

Vormgeving: Wouter Fris, Fris grafisch advies

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever. Niets uit deze uitgave mag gebruikt worden voor AI-trainingsdoeleinden.

ISBN: 9789491700064

Inleiding

Dit is ons verhaal over Bijou, een Engelse cockerspaniël die op ruim negenjarige leeftijd ons nieuwe huisgenootje werd. Helaas ontdekten we na twee weken dat ze een zeer kwaadaardige vorm van kanker had, anaalzakcarcinoom. Ze kwam rechtstreeks van de fokker en hoewel we nooit zullen weten of dit al bekend was, gaan we ervan uit dat niemand een hondje dat zo ziek is nog herplaatst. Dit boek gaat over de zorg voor een ongeneeslijk ziek hondje en de emoties die daarbij komen kijken. Maar het is niet alleen kommer en kwel, we vertellen ook over de geweldig positieve en fantastische tijd die we met Bijou hebben gehad.

Daarnaast bevat dit boek ook nuttige informatie over hoe je met je zieke hondje moet omgaan, wat je kunt doen om jezelf te beschermen tegen de sterke medicijnen die gebruikt worden en we geven eenvoudige tips voor vragen die je aan je dierenarts en oncoloog kunt stellen. Het is ook een waarschuwing om goed na te denken over de haalbaarheid van een voorgestelde behandeling met het oog op de kosten ervan; bedragen kunnen heel snel tot hoog in de vier cijfers voor de komma oplopen. Een ingeslagen behandelroute kun je niet meer stoppen, dus probeer samen met de dierenarts vooraf een inschatting te maken van nut en noodzaak. Dit boek bevat ook leuke algemene weetjes over van alles wat met honden te maken heeft en anekdotes over dingen waar je niet zo een-twee-drie bij stilstaat. Het is ook een zoet in memoriam waarin vreugde en verdriet elkaar afwisselen. We schrijven over het aanpassingsvermogen en de flexibiliteit

van een oudere hond, maar ook van onszelf en over hoe Bijou en wij elkaar op een bepaalde manier moed en energie hebben gegeven. Bijou gaat over hoop en wanhoop en we hebben geprobeerd het in een prettig leesbare stijl te schrijven vanuit de ervaringen die we hebben opgedaan tijdens een heel leven met honden. We vertellen ons verhaal als gewone baasjes en gebruiken geen vakjargon van dierenartsen of andere professionals op hondengebied, het is dus voor iedereen begrijpelijk en toegankelijk. Alle medische omschrijvingen en verwijzingen zijn een-op-een overgenomen van openbaar beschikbare vakliteratuur, naslagwerken, bijsluiters en professionele onderzoekers. Alle medische gegevens over Bijou berusten op de werkelijkheid.

We hopen dat alle hondenliefhebbers net zo zullen genieten van het lezen van dit boek als wij van het schrijven ervan; we hebben dat met liefde gedaan, voor alle baasjes, voor alle honden.

Dank je wel Bijou, je Has & Wiwi Swenger

Bijou, ons cockertje, dapper knokkertje

Daar is ze dan, Bijou! Na het overlijden van onze lieve Ierse setter Jazzy in december 2023 waren we totaal van slag. Een operatie aan mijn slagaderen, waarbij een hartstootnis extra emotionele druk oplegde, een genezingsproces dat een paar maanden duurde en als grootste verdriet het toch nog onverwacht moeten laten inslapen van Jazzy hebben een aanslag op onze emotionele reserves gepleegd.

Zonder hond is ons leven niet compleet... maar wat te doen? Onze leeftijd en gezondheid spelen een belangrijke rol in het type hond dat we nog aankunnen, dus als we een hondje nemen dan kan dat alleen een klein, makkelijk hanteerbaar ras zijn, maar we houden wel van een pittig karakter, we zijn geen types voor een schoothondje (waar overigens niets op af te dingen valt).

Zo komen we uit bij de Engelse cockerspaniël, een jachthond van klein formaat maar met een groot karakter, pittig, knuffelig, op mensen gericht en qua fysiek makkelijk hanteerbaar.

We kiezen niet meer voor een jonge hond, maar zoals we al vele jaren gewend zijn voor een hondje op leeftijd dat een goed thuis zoekt om de laatste levensjaren nog met plezier door te brengen.

Op mijn mailtje aan een aantal goed bekendstaande fokkers ontvangen we niet overweldigend veel, maar toch wel bruikbare voorstellen voor hondjes die aan onze omschrijving voldoen en beschikbaar zijn of komen. Omdat we hebben

aangegeven dat we er emotioneel pas over een paar maanden aan toe zullen zijn, valt onze keuze op Bijou. Het is, zo wordt ons verteld, een gezond teefje van bijna tien jaar dat na vier nestjes niet meer voor de fokkerij wordt ingezet en de fokker heeft nog wat tijd nodig om afscheid van haar te nemen.

Op 24 maart 2024 is het zover. We gaan Bijou ophalen. Een paar dagen eerder heeft de fokker ons gebeld. Kunnen jullie Bijou alsjeblieft komen ophalen, want er liggen twee nestjes van andere hondjes en Bijou denkt dat het haar pups zijn. Ze wordt helemaal gek, want ze mag er natuurlijk niet bij, dan wordt het vechten. Ze gilt het hele huis bij elkaar, het is zo zielig! Nou, we gaan er maar naartoe en we zien wel waar het schip strandt, we hebben Bijou alleen op foto's gezien, misschien klikt het helemaal niet of vinden we haar niet leuk of vindt zij ons niet leuk. Spannend.

Daar zijn we dan. We worden begroet door een meute blaffende, gillende en door elkaar rennende cockertjes die allemaal haantje-de-voorstes willen zijn; ik eerst, ik eerst, ik eerst!

Bijou herkennen we direct, want zij is de enige die wit/oranje-brons gekleurd is. Ze komt meteen op schoot zitten om een knuffel te halen, dus dat zit wel goed. Ze is ook heel innemend met haar mooie bronskleurige lange oren, maar we moeten wel even wennen aan het superkleine formaat van deze hondjes. We hadden iets groter in gedachten, maar waarop dat gebaseerd is weten we zelf ook niet. Er wordt niet eens een besluit genomen, het is vanzelfsprekend dat Bijou met ons meegaat; alsof we haar al jaren kennen en alsof we haar na een vakantie ophalen bij haar logeeradres. Omgekeerd geldt dat ook. Bijou blijft gewoon bij ons zitten en kijkt

ons met een veelzeggende blik aan terwijl de meute gillend en blaffend door de kamer struint, op zoek naar iets waarvan ze zelf niet weten wat.

We willen het niet te lang maken, want de fokker heeft moeite met afscheid nemen en het baasje is er niet bij want hij kan het niet aan. Dus na een halfuurtje en wat instructies zijn we weg. Met Bijou, ons nieuwe huisgenootje. Onderweg is ze rustig, ze gaat liggen of zit naar buiten te kijken naar wat de wereld haar te bieden heeft. We hebben de indruk dat Bijou een makkelijk hondje is. Een blik in de achteruitkijkspiegel levert niks op. Voorheen zag ik dan het grote hondenlichaam van Jazzy maar nu zie ik niets, geen lichaam, geen hond, ze is zo klein dat je over haar heen kijkt. Even wennen dus. Mijn echtgenote Wiwi – die naam zul je in dit boek vaker tegenkomen – ziet haar wel; als passagier kan zij zich bijna helemaal omdraaien en zo krijgt ze Bijou prima in beeld. ‘Leuk hè, ze heeft dezelfde kleuren als Jazzy dus er zit toch nog iets herkenbaars in, maar dat is dan ook het enige.’ Vergelijken zou ook niet fair zijn, Bijou is een ander hondje met een eigen identiteit, een karakter dat net zoveel waard is als dat van ieder ander levend wezen.

‘We zijn er Bijou,’ roepen we in koor. ‘Dit is je nieuwe huis.’ Binnen is alles in hoofdlijnen nog in ‘hondenaankleding’, de lekkere ligkussens, het zachte kleed op de bank, de speeltjes in de mand. Alleen het formaat eet- en drinkbak is anders, de bakken zijn gekrompen zodat Bijou rustig kan eten en slobberen zonder kopje onder te gaan.

Ze vindt het wel leuk, al die verschillende vertrekken waar ze zomaar overal in kan omdat er geen deuren zijn. De rit en de vele nieuwe indrukken hebben haar vermoeid, dus plot-

seling laat ze zich op een ligbed vallen om een tukje te doen. Prima, de eerste horde is genomen.

Het voelt alweer vertrouwd, hoewel het natuurlijk totaal anders is, maar de reuring is terug in huis en de leegte is gevuld. Na een poosje komt er beweging in het kleine hoopje hond dat slaperig de kamer inkijkt. 'Ga je mee? Plasje doen.' Hoewel ze bijna tien jaar is, lijkt het wel of we een pup in huis hebben, ze moet de nieuwe 'huisstijl' nog helemaal leren. Ze vindt een plasje doen in de tuin wel haalbaar, maar poepen... dat moet toch echt op openbaar terrein en dus weigert ze zelfs maar het kleinste drolletje in de tuin te deponderen. Zo dwingt ze ons te wandelen, alsof we dat anders niet zouden doen.

Het is een enige dreumes en we zijn meteen verliefd. Ze laat blijken dat ze ons maatje is en richt zich vanaf het eerste moment volledig op ons; ze geeft zelfs hondenkusjes en verblijdt ons met andere liefdesbetuigingen alsof ze bij ons geboren is. Ze lijkt de rasgenootjes die haar de hele dag omringden niet te missen, maar al onze aandacht compenseert waarschijnlijk veel. Ze maakt dankbaar gebruik van de open vertrekken en loopt ons de hele dag achterna op die korte pootjes, heeft voortdurend gezelschap en is nooit stilletjes alleen. Ook doet ze regelmatig een tukje tussendoor, waardoor ze aan haar rust komt en vrij is om te doen wat ze prettig vindt.

Hoe kun je zo snel een band hebben met een nieuw hondje na het overlijden van de vorige huisgenoot met wie we ook al zo intensief samenleefden? We hielden dit niet voor mogelijk.

De eerste week blijf ik beneden slapen op de bank, dat is

prettiger voor de gewenning en rustiger voor onszelf, want zo hoeven we onze oren niet te spitsen voor eventuele geluiden van Bijou. Ze kan niet naar boven want we hebben een smalle, steile trap en er zit een hekje voor dat nog uit de tijd van Jazzy stamt. Maar het gaat heel goed, Bijou gedraagt zich voorbeeldig, slaapt als een marmot en bedelft ons zodra we beneden komen onder hondenkusjes en andere uitingen van afhankelijkheid. Ze luistert ook redelijk goed, alleen heeft ze een vervelend trekje in de vorm van aanhoudend blaffen naar mensen en honden als ze buiten is, zelfs als die op grote afstand zijn. De fokker heeft dit blaffen wel benoemd en vertelde dat Bijou een hekel heeft aan honden sinds ze als puppy twee keer gebeten is, maar dat het zo erg zou zijn hadden we niet verwacht. Het zal lastig worden om dat eruit te krijgen, maar met geduld, onze ervaring en wat hulp van een ons goed gezinde trainster moet dat op den duur wel lukken, een mooie uitdaging dus. Verder is Bijou een heel leergierig hondje, ze heeft veel plezier, geniet van ons en wij van haar. Al na twee weken is ze bij ons ingeburgerd.

Na een week krijgt Bijou bij onze vaste dierenarts de gebruikelijke inentingen zodat ze tegen ziekten beschermd is. Omdat opvalt dat ze vaak aan het 'sleetjerijden' is en aan haar oortjes krabt, maken we een tweede afspraak om de oortjes en anaalklieren te laten nakijken. De oren van cockers moeten extra goed in de gaten gehouden worden omdat ze zo lang zijn. Bijous oren moeten behandeld worden want ze zijn ontstoken, maar dat is met twee tot drie weken opgelost. De anaalklieren kunnen niet volledig leeggedrukt worden want er zit een harde ingedroogde kern. Besloten wordt de anaalklieren onder narcose te spoelen. Als ook dat niet het

gewenste resultaat geeft, vertrouwt de arts het niet en neemt een biopt. Het resultaat van het labonderzoek is vernietigend en blaast ons omver.

Bijou heeft kanker, een kwaadaardig anaalzakcarcinoom!

Daarmee is het lot van Bijou bezegeld en onze hoop om nog wat heerlijke ontspannen jaren met haar te hebben de bodem ingeslagen. Na alle ellende van de afgelopen tijd zouden we eigenlijk echt even moeten bijkomen, maar dat gaat niet lukken. Dit is het begin van een traject waar je niet voor kiest, maar dat op je pad komt.

Onvoorstelbaar na het verdriet van Jazzy. We zijn in die korte tijd met Bijou al zo vertrouwd met haar (en zij met ons) dat het lijkt alsof ze al jaren bij ons is. Nu moeten we ons erop voorbereiden haar zo goed mogelijk te begeleiden en ervoor zorgen dat ze zo lang mogelijk een goede kwaliteit van leven heeft. Bijou weet tenslotte alleen maar wat ze voelt en wij kunnen haar niet uitleggen wat dat is en waardoor dat komt.

We besluiten om de beste behandelmethode voor Bijou te zoeken, maar haar niet te belasten met ziekmakende chemo, operaties of andere opties die een lijdensweg met zich meebrengen. We willen haar nog een zo prettig mogelijke resterende tijd bieden; beter korter en plezierig dan langer en ellendig. Ook moeten we vooraf de kosten een beetje inschatten want we hebben met Jazzy gezien dat die behoorlijk kunnen inhakken op wat we beschikbaar hebben en we kunnen niet halverwege het ingeslagen traject stoppen. Wellicht kunnen we met onze dierenarts afspraken over betaling maken als dat nodig zou zijn. Het schiet door ons heen dat